

affärer, eller hur? frankastade Sigge med ett slugt leende.

— Mycket rätt gissat! Men du tycks ej inse, att detta är taktik. Så framt vi två önska att fortfarande komma i åtnjutande av firmans stöd, så måste vi till en början gå försiktigt tillväga. Hitintills har jag inte satt om en enda växel, och mitt namn står gott överallt — ännu åtminstone — vad som kommer se'n får man se *då* . . . Nu måste jag iväg. Du kan träffa mig i Industribanken om en timme.

Programmet fullföljdes av Sigge lyckligt i alla detaljer. Visserligen höll det på att gå sönder, då den frågwise Sander kom in på snickerileveransen till Wesths' bygge på Östermalm. Sander sade sig ha hört, att Wengströmska fabriken levererade dit. Sigge bekräftade detta, men förklarade helt trankilt, att det här »gällde några extra arbeten, som ej ingingo i det Wengströmska förslaget» . . . och därmed var den saken ur världen.

Valutan för Linus' accept erhöll Sigge dagen därpå genom firmans prokurist, som hade gjort sig det omaket att personligen infinna sig på fabriken för att överlämna pengarne. Sigge lade märke till, att prokuristens blickar granskande foro över etablissemanget. »Han har naturligtvis gjort sig ärende hit för att se hur jag har det», tänkte Sigge och grep därför genast in och erbjöd sig att visa honom omkring överallt. Detta besök kom särdeles lägligt för Sigge, »alldeles som beställt», tyckte han, ty här fanns det något att visa,